

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi polji, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik. izide „Danica“ dan poprej

Tečaj XLII.

V Ljubljani, 9. vel. serpana 1889.

List 32.

Mnihi in njih prijatelji.

O vsih časih so bili tisti bolj spoštovani od ljudi, kateri so se bolj živo sami sebe Bogu darovali. Vedno so častili verniki v sv. samoti živeče služabnike Gospodove, hiteli k njihovim samostanom, obiskovali jih v samotah, prosili jih za njih svet, njih pomoč, njih molitev, njih poduk v čisti veri, in v čast so si šteli, z njimi občevati, z njihovimi zgledi se spodbudovati, v njihovi družbi moliti in pri službi božji bivati. Iz življenja ss. očetov v puščavi je to čisto jasno. Opomnimo le veliko luč mniškega življenja. sv. Antona, kateri je iz vesoljnega olikanega sveta vabil prijateljev, občudovalcev, učencev v puščavo, iz samega Rima, Carigrada in družih slavnih mest. In to popotovanje sveta k meniškim bivališčem se je vse naslednje čase nadaljevalo, kakor se vidi iz življenja in naznanil sv. Jeronima, sv. Melanije, sv. Pavle, Kasijana in drugih.

Kako bi moglo tudi drugač biti? Besede Gospodove v evangeliju, s katerimi je spodbujal, da naj svet zapusté in Njega v tesnejšem pomenu nasledujejo, da naj gredo na goro popolnosti po potu treh velikih svetov, bile so krepke in jedernate besede, privabile so neštevilnih množic mladencev in devic, da so sprejeli sladki jarem Gospodov; zidali so samostane, obljudovali samote, spreminjali puščave tako, da so bile cveče kakor limbarska polja.

Pa tudi še na daljše kroge je ta Gospodova beseda skazovala svojo moč. Mirna in tiha sreča redovnikov, vzvišenost njihovega stanú, visokost njihovega poklica napolnovala je verno oko mladine z začudovanjem in spoštovanjem,

prešinovala ji serce z veseljem in občudovanjem, in če niso že mogli nasledovati zgledov samih, katere so občudovali, ker jih je ovirala na svetu kaka neločljiva vez, ali ker niso čutili v sebi zagotovljenega tako visokega poklica, so vendar le obračali svoje sočutje k tem junakom vere in ljubezni, kateri so svoje življenje z obljubami Bogu darovali. Samostanom in njihovim pobožnim prebivalcem se kolikor mogoče bližati, nje in njih sveta početja varovati in podpirati, pri njihovem svetem opravilu in vajah samostanskega življenja vdeleževati se, kolikor njih razmere dopuščajo, to je bila vedno serčna želja mnogih pobožnih duš v cerkvi Gospodovi. Cerkev je tudi s svojo veljavo pospeševala te želje, katere je sv. Duh v dušah s pomočjo svoje milosti obujal. Milosti. privilegije (predpravice) in odpustke dosegli so oni, kateri so bili v samostanih pri božji službi: bratovščine in družbe so se zbirale od blizo in daleč okrog posameznih samostanov, naseljevale se okrog duhovskih redov. Tako imenovani „tretji red“ nastal je tekom srednjega veka med svetnimi ljudmi, ki so se hoteli kot duhovski zaštitniki kakor njih srečnejši bratje boriti pod zastavo redovnih vstanovnikov v stisnjenih verstah.

Preobširno bi bilo, tudi le samo kratko in jedernato podobo narisati od vsega tega, kar se je lepega in podučnega pridružilo tekom stoletji verskim redovom, zlasti redu sv. Benedikta. Ne moremo naštevati dolge verste papežev in škofov, kateri so se na svojem prestolu očitno in serčno spoznavali za prijatelje, učence in dobrotnike mnihov, ker so se združili po obljubah iz svojih poprejšnih let z redom in naučili se mnihe za svoje učitelje in očete spoznavati in

ceniti. Imeli so navado, večkrat se odtegniti v pribežališča miru, kakor sv. Gregorij VII, da bi se od težavnega dela svoje službe opočili in novo dušno čvrstost in novo moč milosti nabrali za dobro delovanje. Nosili so, kakor sv. Ulrik Avgsburški, ali mniško oblačilo, ali pa so se obdajali z mnihi, kakor sv. Ludger iz Monaster-a in živeli samostansko celo na svojem popotvanju in sredi svojih mnogih, skerbi polnih del.

(Dalje nast.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Kamnika, 30. julija. Odkar ima frančiškanska provincija svetega Križa v tukajšnjem samostanu prvi dve leti bogoslovja, mine redkokedaj leto, da ne bi pel kak klerik nove maše. V nedeljo 28. jul. jo je pel č. P. Joahim Svetič, rojen pri sv. Lenartu na Štajerskem 21. sept. 1866. Po nesrečni smerti očetovi, ki je bil železniški sprevodnik, preselila se je mati z otroci v svoje domovanje v Kamnik. Tu je bil č. g. novomašnik izrejen, tu je hodil v ljudsko šolo in tu se uči tudi bogoslovskih znanj. Streljanje, vihrajoče zastave, mlaji in venci pred cerkvijo so javljali nenavadno slovesnost, in vreme, popreje vedno černo, je bilo ta dan jasno; to je bil v resnici dan, ki ga je Gospod pripravil. Pred slovesno sv. mašo je govoril preč. P. Konstantin Luser, tukajšnji gvardijan in magister klerikov, izversten in jako pretresljiv govor o vzvišenosti duhovskega stanú in o njegovih zaslugah za blagor človeštva. Slovesno sv. mašo je pel č. g. novomašnik, obdan z mnogoštevilno asistenco sosednjih gospodov župnikov in domačih bogoslovcev. Petje na koru, večinoma možki zbor, je bilo vseskozi prav izverstno pri maši in popoldne pri litanijah. Ako omenim še prelepega oltarja Lurške Matere Božje, ki ga je posvetil oktobra mesca lanskega leta mil. g. stoljni prošt dr. Leonhard Klofutar, in mnogih slik, katere sta slikala prerano umerli P. Aleksander Roblek in domači slikar Matija Koželj, je očitno, koliko je napredovala naša samostanska cerkev v nekaterih letih.

Bog živi čast. g. novomašnika P. Joahima prav mnoga leta v blagor in v čast svetemu serafinskemu redu! *)

N. E.

V Ribnici je bila 4. t. m. zelo zanimiva zlata maša ondotnega prečast. g. kanonika dekana Mart. Skubica. Bile so nekako tri zlate maše ob enem. Počastit namreč sta bila prišla zlatomašnika tudi njegova sošolca preč. gg. Fr. Arhar, beneficijat v Repnjah, in vpok. župnik Ant. Čibašek. Ne le da sta bila pri slovesni maši gosp. kanonika dekana ob 10ih, sta tudi že zjutraj oba ob enem maševala, in vsakemu sta azistirala 2 gg. bogoslovca. (V Ribnici in po okraju je namreč zdaj toliko dijakov in bogoslovcev, da bi se manjkaj ondi napravilo lastno semenišče!) Veliko gg. duhovnov, bivših kaplanov in raznih prijateljev se je zbralo k zlati maši in potem k prijaznemu pogostovanju, pri katerem je bilo čez

60 oseb, naj veči del gg. duhovnov in bogoslovcev; duhovnov je bilo menda 30—35 pri oltarji. Med njimi kan. Klun in Jeran iz Ljubljane (poslednji je pridigal), kočevski preč. g. dekan in cele verste družih odličnih duhovnov in blazih dekanovih prijateljev in sorodnikov.

Bili so tudi bl. gg.: okrajni glavar Toman, okrajni sodnik Višnikar, grajščak Rudež, J. Pihler iz Ljubljane, ribniški župan in drugi. Glasile so se zdravice sv. Očetu papežu, presvitl. cesarju, škofu, zlatomašnikom itd.

Omenimo naj o tej priliki, da preč. gosp. zlatomašnik je bil rojen v Polici pod Šmarijo, posvečen l. 1839, v službah kot duh. pomočnik v Semiču, v Metliki, v Kočevji, kot administrator v Černomlji, kot župnik v Adlešiču, kot župnik in dekan v Semiču (1858), in kot dekan v Ribnici od leta 1868. Koliko je tukaj storil, priča med drugim častitljiva cerkev, ki jo je pri nastopu l. 1868 našel toliko kakor prazno; priča prezali veliki zvon, pričajo orglje, križev pot in toliko družih cerkvenih naprav za zalo ribniško cerkev; priča pa tudi šola, v kateri je preč. gospod dekan zraven gg. kapelanov vedno tudi sam učil, z njimi delo delil in tako se godí še zmeraj; priča pa tudi 10 čč. gg. mašnikov domačinov, razun enega vsih še živih, ki so v 21 letih, odkar je on duhovni ondi pastir, imeli v tej cerkvi novo mašo. Koliko je prečast. gospod zlatomašnik delal za dušno in telesno oblaževanje in vsestransko srečo ljudstva, tega priča je veliko čez pet tisuč prebivavcev, ki močno čislajo svojega preč. dekana in zlatomašnika, kar so tudi o tej priliki pokazali. Oglašalo se je o mraku že v predvečer mogočno streljanje v tergu in zunaj, in slovesni kresi so goreli na okrog; pred duhovskim dvorom pa se je v okrogu zbralo okoli 50 postavnih mož z lampijoni in v sredi pevci, ki so za serenado peli spodbudne pesmi, in ko so bili pohvalno pozdravljeni od prečast. g. kanonika in zlatomašnika, so se s slavoklici vernili domú. Zjutraj ob 3eh se je ponovilo slovesno zvonjenje in streljanje za delj časa.

Ob desetih pri zlati maši je bila velika cerkev napolnjena po vsih prostorih, in véno so poslušali govor, ki je segal nekoliko v življenje prečast. gosp. zlatomašnika in potem pojasnoval dolžno spoštovanje in čast, ki se spodobi duhovnu zarad njegovega mašniškega stanú in zarad njegove dušnopastirske službe.

Posebno veliko spoštovanje do zlatomašnika in ljubezen do njega kažejo tudi premnogi telegrami in pismena voščila s prav raznoterih krajev. Telegrafirali so pred drugimi prevzvišeni gospod knez in škof, kateri sredi svojih birmanskih in družih opravil niso pozabili serčne občutke razodeti o zlati maši toliko cenjenega poštenjaka.

Dekanijski čč. gg. duhovni so o tej slovesni priliki zlatomašniku podarili prelep perstan z dražimi kamni, ki ga je pri obedu med primernim vodom zlatomašniku izročil starosta dekanijske duhovščine č. g. Gerjol, župnik Laški.

Krasne mašne bukve, ki so služile že pri zlati maši, so podarili mašniki, ki so bili posvečeni v tem času, odkar je pn. zlatomašnik dekan v Ribnici. Ti so namreč naslednji čč. gg.: Ant. Lovšin, Jan. Klun, Jan. Podboj, Al. Bobek, Matej Klun, dr. Jos. Lesar, Fr. Hoenigman, Jan. Lesar, Jan. Pelec. Eden je že umerl.

*) Poezije bile bi že malo „post festum.“ Hvala in pozdrav!

Občinski odbor je zlatomašniku oddal „enoglasno sklenjeno pismeno čestitanje.“

K tem prelepim darilom zlatomašnim je pa tudi pridigar nasvetoval neko nepričakovano darilo posameznih stanovih. Pa nikar se ne ustrašite, liberalci; pri tem darovanju utegne k večjemu škodo imeti mojster „zelenec“ ali kak njegov „zagrizen sluga“. Sve-toval je, da naj napravijo „darovanje“, vsak naj zlatomašniku daruje kaj „zatega“. Lepo namreč se sliši v evangeliju o Salomonovi modrosti, o limbarjih na polji, kako so le-ti lepo oblečeni itd. Iz tega naj se kaj lepega posname, kako naj tudi verniki svojemu tolikanj ljubljenemu zlatomašniku lepih darov darujejo, tako-le:

Mladenči, darujte zlatomašniku zlatih limbarjev, zatega klasja. Bodite modri, neomadežani v svojem življenju, lepši v čednosti, kot je bil Salomon v svojem zlato blišču. Varujte se pijančevanja, ponočevanja in vsacega pohujšanja: tako bode vaše življenje kakor prave zlate lilije, zlato klasje. S tem niste samo zlati limbarji v domači hiši, temuč tudi prečast. g. zlatomašniku veselje delate, darujete mu zlatih limbarjev.

Vé deklice, darujte svojemu prečastitlj. zlatomašniku zlato obleko. Bodite modre in čiste device, ne skerbite toliko, kako bi se oblačile, da bi dopadle svetu, temveč skerbite oblačiti se in živeti tako, da bo nebeški Ženin z dopadljivostjo gledal na vas iz sv. tabernakelja: s tem ravno bodete tudi svojemu preč. g. zlatomašniku veselje delale, darujete jim zlato oblačilo za zlato mašo.

Vi možje, darujte zlatomašniku zlato krono! Bodite z modro skerbjo za svojo družino sami zlata krona v hiši; glejte, da v hiši nobeden ne živi pohujšljivo. To bode vašemu zlatomašniku ljubše kakor zlati venci, vi mu tedaj s tem darujete zlato krono, to je, svojo pošteno družino, pravo zlato krono.

Vé žene, gospodinje, darujte zlatomašniku zlate evangeljske bukve, posnemajte Sabejsko kraljico; ona je prišla od daleč poslušat Salomonovo modrost. Tudi vé bodite vse goreče za poslušanje božje besede, svetih nauk, in učite taiste svoje otročiče, da bodo stanovitni v dobrem, kadar odraščajo; ne pa podobni tistim drevesom, ki imajo mehko kožico v začetku, kadar pa odraščajo, se jame kazati ostro ternje in neužitni sad. Ako z zlatimi nauki in lepimi zgledi ohranite svoje otroke v sveti pobožnosti, imate zlato v hiši, s tem tudi strežete zlatomašniku, darujete jim v dar zlato knjigo, iz ktere se zajemajo zlati nauki za dobra serca.

Vi otroci, darujte zlatomašniku zlatih cvetlic v dar. Ako ste pobožni, poslušni in nedolžni, ste sami kakor naj lepše cvetlice v Salomonovem vertu, polne naj blagšega cvetja in vonjave, ktereга naj nikoli slana greha ne popari. Hodite z veseljem pogosto k spovedi in sv. Obhajilu. S tem tudi svojemu prečastitljivemu gospodu zlatomašniku veselje delate, vi jim iz verta svojih serc zlatih cvetlic darujete.

O Salomon! to ime pomeni „mirni kralj, kralj mirú,“ pravi Miroslav. Salomon je v miru tempelj zidal, kakoršnega ni še videl svet. Tudi vaš zlatomašnik zidajo vaš duhovni tempelj že čez 20 lét, — pa le v miru, v edinosti se da tudi duhovni tempelj zidati; pomagajte tedaj vsi duhovnijani v svetem miru, v dolžni podložnosti svojemu tolikanj spoštovanemu gospodu dekanu in kanoniku duhovni tem-

pelj zidati, sej le se zida za vas in za vaše otroke, — naj ga zidajo za vas in vaše otroke srečno in še mnogo lét po milosti Jezusa Kristusa, na priprošnje Marije Device, in velikega patrona vaše cerkve, sv. Štefana, papeža in mučenca.

Iz Leskovca. 30. julija. (25 letnica.) Že znana 25letnica veršila se je prav sijajno danes. Zbralo se je enajst srebernomašnikov. Izostala sta zaradi hude bolehnosti samo čast. gg. dr. Stanonik in prof. Smrekar. Za ranje 4 součence bila je ob 7ih slovesna zadušnica; maševal je velečast. g. dekan Ternovski Vesel. Ob 10ih pa je bil slovesen sprevod iz duhovne hiše v lepo ozališano in vernega ljudstva napolnjeno dekanijsko cerkev. Po odpetem: „Pridi sv. Duh“ je stopil na prižnico preč. g. Ivan Tomažič, znani govornik iz Ljubljane, ter je v polurinem jedernatem in navdušenem govoru slikal, kak pomen ima sreberna sv. maša, oziroma 25letno mašnikovo službovanje za nas duhovne sobrate, oziroma za čedo Gospodovo. Potem je sledila velika maša, ktero je daroval med azistencijo vsih součencev in obeh gg. domačih kaplanov starosta srebernomašnikov preč. gosp. dr. Sterbenc.

Po doveršenih cerkvenih opravilih dali smo se slikati v nepozaben spomin, ker v tem življenju se ne utegne z lepa več pripetiti, da bi bili kdaj vsi zopet zbrani.

Pri zmernem obedu smo se radovali prav kakor nekdanj v bogoslovskih letih. Napivalo se je naj poprej med gromenjem topičev našim prevzvišenim glavarjem: t. j. sv. Očetu Leonu, svitlemu cesarju in milgsp. knezoškofu. Napivalo se je med drugimi napitnicami še živim bogoslovskim v. č. gg. profesorjem in predstojnikom in ob enem se spominjalo že umerlih. Žal, da so bile nam odmerjene ure prehitro potekle. Raziti smo se morali. Nastavljeni smo namreč v službah po vsem Kranjskem. Tužnega serca smo se ločili z obljubo, da se po preteklih 5 letih zopet snidemo pri kakem součencu, med tem pa se eden za drugega še bolj živo spominjamo v molitvah.

Pričujoči smo bili: Janez Flis, špirituval v ljubljanskem semenišču; Viljem Gašperin, župni oskerbnik v Planini nad Semičem; Blaž Justin, župni oskerbnik v Novi Oselici; Frančišk Kumer, župnik v Mošnjah; Alojzij Rožič, župnik v Krašnji; dr. Jurij Sterbenc, dekan v Leskovici; Janez Šafar, župnik v Grahovem; Ivan Tomažič, c. kr. kurat na ljubljanskem Gradu; Jakob Tomelj, župnik v Ambrusu; Ivan Vesel, dekan v Ternovem, in Ivan Zagorjan, župnik v Radečah. — Umerli so pa v vinogradu Gospodovem gg.: Anton Osana, Ivan Čadež, Ivan Parapat in Štefan Gnjezda. Priporočujemo ranjce in sebe v molitev.

Iz Hrenoviške fare, 27.7. 1889. (Požar. *) Včeraj ob ¼, na 12, tedaj malo pred poldnem, pričelo je goretí v vasi Goriče. Ker pa se je vnelo na spodnjem koncu vasi in je pihal severo-zahodnji veter, bilo je v trenutku nad polovico hiš v ognju. Vas, ki ima okoli 30 števil, bila je za viditi kakor velikanski kres. Ostalo je le 13 hiš, in še te so bile v veliki nevarnosti. Ko bi ne bile nektere z opeko krite, pogorelo bi bilo skup in še težko bi se bila

* O tej reči je bil spis že v zadnji štev., vendar menda ne bo odveč, ako še tega sprejmemo.

ubranila cerkev sv. Petra, ki stoji na prijaznem hribčku na vzhodnjem koncu vasi. Sreča bilo je tudi to, da je ravno pred par dnevoma jako deževalo in so bili vsi vodnjaki napolnjeni z vodo. Požarna straža došla je kaj naglo iz malega in velikega Otoka, iz Postojne in Razdertega. In vsi so imeli dovolj dela do pozne noči; zvečer je pa vode zmanjkalo po vseh vodnjakih, in požarna društva so se razšla vsako na svoj dom. Zgorelo je veliko sena. In prav zaradi tega bilo je gašenje težavno. Nekterim ga je zgorelo kar po 300 centov in tudi še več. Nekteri so večinoma pokosili seno, in zdaj nimajo kaj živini pokladati in tudi ne kje, ker so pogoreli vsim tudi hlevi in vsa gospodarska poslopja. Kar je bilo zavarovanih, je bilo, kakor mislim, le za prav male zneske. Eden, ki sem ga vprašal: Ste zavarovani? mi je rekel: sem za 300 gld. — toliko je bilo vredno že samo seno; kje bode revež zopet izdelal brez ptuje pomoči! In tako je skoro pri vseh. Ker pa je vas, z izjemo kacih treh, večinoma uboga, so tedaj ti nesrečneži res pomilovanja vredni. Obernem se tedaj do vseh usmiljenih src ljube naše domovine, usmilite se ubogih revežev! Naj vsak po svoji moči kaj podari; prejel bode plačilo gotovo od ljubega Boga. Vsak, še tako majhen dar se s hvaležnostjo sprejme.

Š. D.

Nepričakovana pomoč sv. Antona Padovanskega. List „Katol. Dalmacija“ poroča nenavaden dogodek, ki se je pripetil pred kratkim v Sinju v Dalmaciji. Zadevo več oseb priča. Priobčimo jo torej! Bodi nam v spodbudo, da se z zaupanjem obračajmo do sv. Antona Padovanskega. Stvar je taka-le:

Nikolaj Kerste in žena Marija, rojena Djato, imela sta med več družimi otroci tudi sinka Antona. Rodil se je 1. maja 1885. Pa ta Tonček bil je silen revček. Otroče imelo je noge vse zvite in nikakor ni moglo stati po konci. Stariši učili so ga hoditi, pa ni šlo in ni šlo, vse zastonj. Če je mati še tolikrat postavila dete, da bi hodilo, vselej je padlo zopet na tla. Noge so bile popolnoma mertve. Le po vsih štirih se je zamogel otrok plaziti po tleh.

Stariši, se vé da, bili so žalostni. Mati je vedno molila, da bi ga Bog vsaj k sebi vzela, če že ni njegova volja, da bi otroče ozdravelo. — Posebno zaupanje pa je imela do sv. Antona Pad. Obljubila je, da se hoče skozi leto in dan vsak torek postiti na čast temu svetniku, z gorečo željo, da bi Bog na njegovo priprošnje preložil težki križ v domači hiši.

In sv. Anton je slišal njeno molitev. Ravno 13. junija 1889 je bilo, ko se je zbralo v cerkvi obilo ljudstva pred njegovim oltarjem. Domači pripravljali so se za južino; pri cerkvi zazvonilo je poldansko „angeljsko češčenje.“ Mali Tonček sedel je v prahu pred hišo. Kar neprevidoma se začuje veseli glas: „Mati, glej, jaz pa grem!“ — In otrok je zdrav in čverst sam prihitel v sobo.

Oče in mati sta stermela. S sklenjenima rokama hvalila sta sv. Antona Padovanskega. Mati jokala se je od veselja. In sosedje, ki so otroka dobro poznali, se tudi niso mogli načuditi, kako je mogoče, da je Tonček tako hitro ozdravel. Vsi so bili enih misli: to je čudež!

Popoldan gre oče z otrokom v cerkev, da se zahvali sv. Antonu za to nenavadno milost. Pri pro-

cesiji vodi dete za roko. Hitro se je raznesla med ljudi ta novica.

Oče in mati oba prisežeta, da se je res vse tako dogodilo. In več sosedov in družin v zgoraj omenjenem dalmatinskem listu s svojimi podpisi poterjuje, da Anton Kerste ni mogel nikdar hoditi, in da je bil dne 13. junija letošnjega leta nagloma ozdravljen brez kacega zdravnika.

Sarajevo, 30. jul. V naglici Vam pišem, da sem prejel intencije z denarom, in da smo jih koj porazdelili. — Ta teden imamo našega ministra tukaj. Pregledaval je Travniško okrožje, sedaj bo pa v Sarajevu nekoliko dni ostal. — Tako hiti čas, in ravno kar bo 14. september pred vratmi. Ta dan bo nuncij našo stoljno cerkev posvetil, 15. pa bo velikanska procesija s Presvetim iz stare kapelice v novo katedralo. Marljivo se dela, da bi se v cerkvi vse dogotovilo. Orglje se že postavljajo. — Priporočam svoje siromake usmiljenim srcem. — Serčno pozdravljeni!

Dr. Anton Jeglič.

Peš-potovanje z Jugo skoz Slovenijo v Rim. (Dalje.) Iz bazilike sv. Sebastijana šla sva v hodišče in došla v katakombo, v kateri ste mnogo lét, o času preganjanja, shranjeni bili trupli ss. ap. Petra in Pavla; prostor v nji je obširen, služila je prvim kristijanom za cerkev, sredi tega prostora stoji stari marmorni grob, v katerem ste počivali sveti trupli; na grobu je oltar za najsvetejšo daritvo sv. maše. Pri odpertini v katakombo je marmorna plošča z napisom: „Indulgentia Plenaria“ ..., to je: „Popolni odpustek.“ Se vé, mora se skesano spovedati z istinitim sklepom poboljšanja in zatreti grešno nagnjenje, tudi do malega greha, sv. obhajilo prejeti, ta sv. kraj obiskati in po namenu sv. cerkve in sv. Očeta moliti. Tako se one zgoraj zapisane velike milosti vdelež!

Desno stran v cerkvi je vhod v krasno kapelo s kupolo, v nji biva Najsvetejši v presv. Zakramentu oltarja na oltarju sv. Fabijana papeža in marternika. Tudi ta bazilika stoji zunaj obzidja rimskega mesta.

V obširne katakombe nisva šla, bilo je že pozno, bil sem pa že pet potov v njih. Namenila sva se iti drugi dan v katakombe sv. Kalista.

V noči šla sva nazaj v mesto in prišla pod Titovim in Konstantinovim marmornimi slavo-vhodi, slavoloki k starega Rima ogromnemu gledališču, preko „Forum romanum, stari rimski terg, Kapitol, in po mnogih ulicah na lepi terg „Navona“, potem pa v bližnje gostišče Maria all' Anima. Predvečer je velikega praznika v Rimu, sv. nadangelja Mihaela. V mraku, ideva dve uri dolgo pot od sv. Sebastijana do Anime; zvonilo je takrat pri vseh 400 cerkvah večnega mesta; to je veličastno čuti, glasove in harmonijo toliko zvonov! Duša se vzdiga v zračne višave, tam, kjer so doma izvoljeni Božji. V Rimu in po Italijanskem delopust zveni pozdrava-Mariji, v mraku; v cerkvah so pa tudi istinito večernice, sv. rožni venec in lavretanske litanije, ne samo po mestih, ampak tudi v vsaki župnijski cerkvi na deželi.

Pri nas, osobito na deželi, večinoma le samo zvonovi opravijo vso duhovno pripravo, molitvo in službo Božjo za predpraznik. Pravi se, delopust zvonit; toda kje se delo pusti in za praznik pripravljati začne? Drugje pravijo: Večernice zvonit. Ali v koliko krajih se večernice opravljajo? Pri sv. Petru v Vatikanu, v Lateranu, pri sv. Mariji Veliki in še

nekterih cerkvah izverstno lepo in vbrano priterkuje, klenka ali trijanči; pri drugih cerkvah pa zvoní. Kako prijetno in veličastno je slišati glasove tisu-černih zvonov, vsih v jeden čas, osobito v mraku večernem, se dopovedati ne more; le oni to vé, kdor je v večnem mestu Rimu zvonjenje k velikemu prazniku sam poslušal.

29. sept. Veliki praznik v Rimu. Praznuje se knez angeljev, vodja nebeške vojne, zaštitnik vojskovalne cerkve Božje na zemlji, sv. nadangelj Mihael. Prodajalnice večinoma zaperte. Ljudstvo praznično oblečeno. V cerkvah polno vernih. Služba Božja osobito slovesna povsod, posebno pa v treh, sv. nadangelju posvečenih cerkvah. V jutro bila sva pri prvi sv. maši v cerkvi Maria dell' Anima. Potem sva začela opravilo za sveto leto in šestkratno obiskovanje treh glavnih rimskih cerkev.

Pervo greva v baziliko sv. ap. Petra v Vatikanu. Pri oltarji sv. nadangelja Mihaela veličastna slovesna služba Božja; kanoniki in svečenstvo vaticansko slovesno pevajo pred omenjenim oltarjem molitvene cerkvene ure. Pontifikalna sv. maša; služi kardinal-biskup. Med najsvetejšim opravilom pevajo pevci papeževga pevskega zbora tako veličastno, vzvišeno in svetih čutil polno, da misli verni človek, da se nahaja že med angeljskimi kori pred Njim, ki sedi na sedežu in pred Jagnjetom. Tu-le sem naj bi se došli učiti in slušati naši cerkveni pevci, e kaj pravim, pevci, ker ovi so pri nas skoraj bele vrane, ker skoraj povsod so le pevkinje, koje sv. pesmi mnogopot prav nepobožno, posvetno hopsajo; šli naj bi pa tudi vodji naših ceciljancev, tukaj bi čuli pravilno, veličastno cerkveno-gregorijansko petje.

Popoldne obiskala poslednjo poglavitno cerkev, sv. Lavrencija, dijakona rimske cerkve in slavnega marternika. Šla sva tje mimo Kvirinala; poleg tega papeževga kraljevega dvora, sedaj sv. Očetu odropanega, obiskala sva malo, lepo cerkvico, v kateri cerkvici je vedno, noč in dan izpostavljen najsvetejši Zakrament oltarja v vedno počesčevanje. Nad glavnim oltarjem stoji krasen tron, prestol, okolo stojijo marmorni stebri, ki nosijo veličasten okrogel nebes, iz marmorja umetno napravljen in z zlatimi olepšavami okinčan; pod nebesom na prestolu stoji monštranca z Najsvetejšim. Zadi je velika odpertina v nunski kor, tako, da redovnice najsvetejšega Ženina čistih duš v presv. Zakramentu tako vidijo, kakor verni v cerkvi; ipak one ljudstva v cerkvi ne vidijo, ta pa njih ne.

Pobožne redovnice se verstijo uro za uro noč in dan v počesčevanji; po dnevi je cerkva vsem vernim odperta. po noči so redovnice same. Tukaj se brez nehanja in vedno očitno moli; zadostuje, slavi in hvali se presv. Odrešenik svetá v skrivnosti naj večje ljubezni Božje in naj večje ponižnosti svojega presv. Serca. (Dalje nasl.)

Iz Kaire naznanja „Nigrizia“ mnogo lepih izgledov, kako poterpežljivi v boleznih so zamurski otroci. Služiti utegne v tolažilo marsikterim naših bolnikov. Sporočilo pravi:

Mi imamo nad trideset zamurk v našem misijonu (v Kairi), katere so skoro vse čisto majhne ali srednje-velike; večjih je le malo. Izmed teh boli jedno desna roka in že nad leto in dan prenaša vse bolečine z največjo vdanostjo in poterpežljivostjo.

Drugo boli vrat, in tretjo oči; razun tega pa ima še razne druge nadloge.

Kar je prav malih, so še dosti zdrave razun Fortunate, katera ne more stopiti na noge in je verhu tega imela pred kratkim še gnjusno kožno bolezen. To je v resnici revno bitje, vredno v polni meri našega usmiljenja. Kar se tiče srednje-velikih, so nekatere še slabejše, in dve vedno v postelji. O jedni teh sem si Vam, prečastiti oče, namenila pisati sledeče verstice.

Le-tá, kolikor se dá presoditi, je kacih deset ali najstj let stara deklica. Odkar je bila pri nas, je vedno kazala več nego dekličji um. Čez nekaj časa, ko je prišla k nam, se ji je odperla rana na životu. Nekoliko časa je bivala še po konci in okrog hodila; toda kmalu jo je premagala bolezen in jo vergla na bolniško posteljo, kjer se nahaja še zmeraj. — Ko se ji je rana gnojila, lotila se je je tako huda vročinska bolezen, da je bilo njeno telo, kakor razbeljena peč. Toda nikdar ni izustilá najmanjše tožbe. Večkrat ko je bila najbolj bolna, sem jo vprašala, če rada terpi, in vselej je odgovorila: „Da.“ In ako sem ji dejala kako besedico o Kristusovem terpljenji, o nebesih in o plačilu, katero jo čaka, se je vsa razveselila in sladko nasmejala.

Med boleznijo je prejela prvo sv. obhajilo, da bi dobila v združenji z Bogom potrebno dušno tolažbo. Djali so jo v sveto olje, ker že večkrat smo menili, da bode umerla, kedar je bolezen posebno hudo pritisnila. Toda vselej se je obrnilo na bolje. Jedenkrat je ona sama menila, da bode umerla in zato nam je priporočevala svojo malo sestrico, katera je tudi v našem misijonu. Toda tudi sedaj nas ni zapustila. V tem času je tako shujšala, da je suha kakor terska. Videti je, da bode kmalu poletela njena duša Bogú v naročje, kjer bode za nas še bolj molila in prosila. Pred nekoliko dnevi smo sprejeli še dve drugi zamurki. Lahko si mislite, prečastiti oče, koliko skerbí nam prizadeva zderžati vse te deklice in še kacih 60 prav malih dečkov, koliko truda nas to stane. Gotovo ni lahko, gledati na njihovo snaznost in njihovo obleko i. t. d., ker prihajajo k nam od vseh štirih vetrov. Jako težavno za nas je tudi pošiljanje potrebnih reči, zdaj sem, zdaj tje, kakor kedar se vstanovlja novo domovanje. —

Kasneje se je zvedelo, da je umerla mala Fortunata po dolgem smertnem boju. In kmalu zatem sledili ste ji tudi dve drugi bolnici, Kornelija in Ljudovika. Le-tó so prinesli nekega dné v cerkev, da bi opravila sv. obhajilo. In sestri, katera jo je nesla, je dejala: „Imej poterpljenje, nesla me bodeš samo jedenkrat tje, in nikoli več.“ Tako se je tudi zgodilo.

Razgled po svetu.

Laško. Zakaj mladiči tako radi potegnejo s psevdoliberalci, kaže mladolaštvo. Od vsih strani Italije, piše „Salzb. Kirchenbl.“, se naznanuje, kako gimnazijci napadajo svoje gg. profesorje. Na Laškem je namreč čez 2/3 dijakor propadlo. Pred nekimi dnevi je druhal propadlih oblegla hišo nekega profesorja in se včdla, kakor da bi njemu in vsi družini hotla dati svoje bodalo okusiti... V Mesini je učenec

prav osorno pretepal profesorja Civellari-ja, ker mu je v latinsčini dal dvojko. V Kataniji so dijaki napravili odbor, ki ima nalogo spisati in priobčiti sramotne brošure zoper profesorja Bolletti-a. Profesor pa nima družega zadolženja, razun da je nekterim vitezom naložil na herbet dvojko v italijanščini, katero so zaslužili.

Škof iz reda sv. Frančiška. Prečast. P. Marija z Brest-a, sicer Marija Štefan Potron, veliki komisar Svete dežele in prokurator frančiškanskih misijonov v Parizu, je postal titularni škof Jerihunški, in je bil 29. rožn. t. l. posvečen v cerkvi sv. Antona v Rimu. Posvetil ga je presvitli kardinal dekan Rafael Monako Lavalletta, azistirala sta: nadškof Jakobini in škof Lucijan Sarakano. Posvečeni škof Jerihunški bode dosedanja opravila z enako gorečnostjo nadaljeval.

V Pijačenci na gornjem Laškem bode od 24. do 26. septembra shod katehetov. Tako modri papež Leon XIII so že poslali svoj blagoslov temu zboru, na katerem se bodo nahajale po stanu in učenosti slavne osebe. Spočetnik, duša in vodnik tega shoda je msgr. Skalabrini, kterega so sv. Oče imenovali škofa katehistov. „Bollettino Salesiano“ pri tem omenja, da katekizemstvo je bilo pokojnemu Don-Bosku poslednji cilj vsih njegovih apostoljskih prizadevanj.

Iz apostoljske prefektуре Dahomejske.

(Pismo misijonarja p. Lecron-a p. Planque-ju, vesoljnemu predniku afrikanskih misijonov.)

(Dalje.)

Nove preskušnje.

Po smerti kralja Abase, prevzeli so vlado atakpamske države ljudski starašine. Vsak je vladal svojo pokrajino, a ne samostojno: o važnejših zadevah so se skupno posvetovali. Odločevali so manjše pravde in terli ljudstvo po svoji volji. Okrožje, kjer misijonarji stanujejo, dobil je zelo slavohlepen mož, ki pa do sedaj ni imel nikacega vpljiva zarad svoje ubožnosti in slaboumnosti. Dokler je še kralj živel, prilizoval se je misijonarjem; sedaj pa je postal čisto drugačen. Zahteval je od njih denarnih školjk, ovac in družih potrebščin, da je mogel s svojimi svetovalci in vohuni razkošno živeti. Kovarstva teh kovarjev so postajala čedalje prederznejša, in kmalu se glavari ni več bal, dejati misijonarjem, da bode kmalu prišel dan, ko bodo morali zapustiti deželo. Toda prišlo je drugač.

* * *

Bilo je mesca julija. P. Banquis je prišel z nekaterimi zaboji v Ague. V Sagadi je najel ljudi, kateri naj bi mu jih nesli. A ti so jih popustili med potjo; k sreči je dobil pater v sosednji vasi noscev, kateri so jih prinesli v stajo. Ko je prišel v Atakpame, ni hotel izročiti tatovom orodja, katerega so rabili za nošenje bremen, dokler mu ne vernejo nazaj plače, katero jim je že naprej dal.

Dva dneva kasneje poslal je glavari, nezadovoljen, da mu niso dali misijonarji ničesar od prinesene blaga, mladega malikovavskega duhovnika k patrom. Ta pa se je tako nesramno vedel, da so mu vrata pokazali. Serdit zarad osramotenja je odšel, in ko je prišel k svojemu gospodu, je dejal, da so mu grozili, da ga bodo ustrelili.

Jedno uro kasneje je šel očitni oklicevalec z bobnom v roki po ulicah atakpamskih in oznanil je, da nihče ne sme deset naslednjih dni belokožcem kaj podariti ali prodati; drugač bode za sužnja prodan. Kot vzrok je bil navoden, da belokožci niso dobri ljudje, kakor je to mislil umerli kralj. O tem povelji je celo mesto govorilo in zlasti stare klepetulje so imele dosti besedičiti; sploh se je govorilo o hudobnih belokožcih, kateri bodo kmalu morali zapustiti deželo. Bil je že peti dan, odkar se je izdalo povelje. Nekateri prijatelji, kateri se niso menili za grozovitve, ker jih te niso mogle doseči, prinesli so misijonarjem nekaj živeža.

Ko je glavari, stari Genti, videl, da je že minul določeni čas in da vse njegovo ravnanje nič ne pomaga, poklical je misijonarje pred-se. Kaj so hoteli, morali so priti. Ondi naj bi čuli svojo obsodbo. Glasila se je tako-le: „Ker je jezik belokožcev od jezika černcev različen, ker se tedaj ta dva jezika ne vjemata, zato ker se ne rabita na isti način, ali z jedno besedo, ker ne znajo černci tako govoriti kot belokožci, so patri obsojeni, plačati petdeset pijastrov denarnih školjk, veliko steklenico in dvajset pip tobaka.“

Čez dve uri je bilo vse plačano in isti oklicevalec je šel po mestu okrog in oznanil, da kar je pred govoril o belokožcih, je krivično. Misijonarji so se samo proti neki deželni šegi pregrešili. Toda zdaj so že plačali kazen in zato prepoved prejenja.

Predolgo bi bilo popisati vse neprilike, katere so morali misijonarji do lanskega leta preterpeti. A tu se je nepričakovano obrnilo na bolje.

V Atakpame je poseben stan fetiševih svečnikov. Zovejo se Mav-noo („Duhovni božji“). Ti so, češ da, z bogom v zvezi, kateri jim oznanja svojo voljo, da jo sporočajo ljudstvu. Zelo so mogočni.

Kedar je treba sklepati o očitnih zadevah, za-prečiti kako nevarnost, ali rešiti kako težko vprašanje, katero se tiče ljudskega zdravja, ali blagostanja, morajo se podati ti Mav-noo na pot in skušati priti v hišo božjo. Od ondi prinesó domú odgovor, katerega ljudstvo brez preiskovanja sprejme. Ti duhovni nadzorujejo vse druge malikovavske duhovnike, ker jih postavljajo in jim določujejo njihove predpravice.

Ker ni po smerti kralja Abase imel narod nikacega kralja, treba si je bilo novega zvoliti. A ta naj bi bil izvoljenec božji.

V decembru lanskega leta podali so se Mav-noo z nebrojnimi darili na pot. Hiša božja je daleč, zelo daleč! Rabili so deset dni, predno so tjekaj prišli. Ko so dospeli, poiskali so starca, ki je varh svetišča in tolmač besede božje. In res se zasliši iz svetišča glas, katerega pa nihče ne razume razun starca, kateri ga mora tolmačiti. Ta je sprejel darila in določil čas obreda. Vsi Mav-noo so se podali tjekaj in najstarejši izmed njih je predložil starcu zaporedoma različna vprašanja. Odgovor naj bi se naznanil še le pri prvem ljudskem zboru.

Pater Moran je dobro vedel, da se je govorilo o Atakpame in da bode odgovor, katerega prinesó Mav-noo, odločeval o usodi atakpamskega misijona, in sicer odločilno. Sedaj se bode zvedelo, ali naj misijon ostane ali naj se zatre. Zato je živel v velikem strahu do začetka januarija 1887.

(Dalje nasl.)

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva

Nameni za mesec veliki serpan (avgust.)

a) Glavni namen:

Odstranjenje sužnjosti.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII prihodnjič.)

Možje l. 1789 so klicali velike besede med svet:
Prostost! Enakost! Bratovstvo!

To ni bila nikaka posebna umetnost; ker te besede sicer niso bile nove, pač pa lepe, in lepe besede poslušajo ljudje vedno radi. Težje bi bilo šlo, ko bi bil kdo zahteval, da se po teh besedah tudi djanja vravnajo; a to ravno so nam oni možje dolžni ostali, ter so se zelo, zelo pregrešili proti svobodi, enakosti in bratovstvu. Da, ko bi se bilo zgodilo po volji onih vitezov v besedi in njih posnemavcev, bili bi še celo lepe besede s kerščanstvom vred, kteremu jih zahvaljujejo, že zopet izgubili. Kristusovi učenci edino morejo človeškemu rodu ohraniti njegovo dedščino.

Vsekako je tako jasno zapisano v naši naturi, da smo prosti in enaki in bratje med seboj, da se moramo čudom čuditi in še veliko bolj sramovati, kako je mogel človeški rod to resnico izgubiti in nikdar več je ne najti. A to je dognana resnica; suženjstvo vidimo v starodavnem poganstvu; in resnica je tudi, da hitimo novopoganski sužnjosti naproti, od mož leta 1789 zapeljani.

Po mnogih krajih že je človek suženj državi; kar ta z večino ali večjo močjo sklene, v to se mora vdati, brez ozira tudi na naj svetejše pravice, na prostost svoje vesti. Kmalo bo zopet splošno slab suženj močnejšega, ki bo znal preslepiti državo, da ne bo čuvala in branila slabejega. Se vé, da še nimajo zmagovavci v boji za obstanek tolike pravice do življenja premagavčevega, kakor nekaj ajdovski gospodarji do svojih sužnjev; vsaj se vendar možje leta 1789 še celo za življenje hudodelnikov potegajo ter hočejo vzeti gosposki pravico in oblast kaznovati hudodelnike s smertjo. A to poslednje pretiranje je že samo na sebi greh proti življenju nedolžnih; kar pa se sicer varnosti slabih tiče, če začno kdaj veljati načela l. 1789, je zastavljena ta na javno mnenje in bo terpela tudi le toliko časa, dokler se bo to balo nasledkov, ki naravno izvirajo iz onih načel. Kako slabotno je tako varstvo, vse prejasno kaže skušnja prekucije. Sčasom se javno mnenje mnogega privadi, morda tudi zopet na postavo, ki dovoljuje upnikom, da smejo dolžnika, ki ne more plačati, razsekati in med seboj razdeliti.

A tu ne gre za sužnjost, v katero bodo zabredli beli, če od Kristusa odpadejo; temveč, da se črni, ki Kristusa ne poznajo, rešijo sužnjosti, v kateri zdihujejo, ter po njih prostosti zgine zadnja sled žalostne zmote človeškega rodú, in kerščanstvo spopolni veliko delo oproščenja nad nami.

Kerščanstvo nam je zopet prineslo zgubljeni naravno luč, v kateri edino še le je jasno, kako zelo nasprotuje pravici in redu, da človek nad drugim neomejeno gospoduje, da poslednji prvemu služi. More se sicer človek svoje prostosti do gotove meje znebiti, more jo prodati: on jo more zapasti,

jo za kazen zgubiti. Gotovo pa je proti naravi, da bi tako stanje za večino ljudi postalo stalno in tudi če prav le navadno, ravno ker so vsi po naravi prosti in ker se vsi prosti rodé. Kerščanstvo nas je čez samo človeško vrednost visoko povzdignilo k nadnaravni visokosti božjih otrok. Toliko sramotneje se mora toraj zdeti vsakemu kristjanu razmerje sužnjosti, posebno ker smo bili k toliki časti povzdignjeni, odrešeni in odkupljeni s Kervjo Boga in človeka, ki nam je zapustil zgled služiti, in ne gospodovati, ki nam je dal uk in molitev, da drug družega ljubimo, in da, ker smo sami pri Bogu odpuščenje in milost zadobili, tudi mi drug družemu prizanašamo in odpuščamo.

(Konec prih.)

b) Posebni nameni:

17. S. Amor. Spodnje Frankovsko. Skerb za kerščansko vzgojo otrok. Več mestnih in kmečkih občin in njih predstojnikov.

18. S. Joahim. Sv. Oče papež in cesar avstrijski. Zatrene prestolu in oltarju sovražnega prostožidarstva. Prav veliko družin.

19. S. Zebald. Srednje Frankovsko. Več nekatoličanov. Važne volitve.

20. S. Bernard. Cistercijski red. Več učiteljev in učiteljic. Važna vednostna podjetja. Več zgojevališč.

21. S. Ivana Frančiška. Red od obiskovanja. Pospeševalji molitvenega apostoljstva in bratovščine Serca Jezusovega. Več vdov in vdovec.

(Dalje nast.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Hudo bolan mož gorko priporočen Naši ljubi Gospej, da bi se ozdravil, če je božja volja. — Dva gg. duhovna. — Oseba v dušnih in telesnih potrebah.

Listek za raznoterosti.

Novosti Neutrudljivi pisatelj za ljubo mladino č. g. katehet Ant. Keržič je zopet kot nadaljevanje dal na svitlo dvoje delce, ki se imenuje:

Kerščanski detoljub — 1889, II. Obseg po večem: Gorečnost za zveličanje duš. Dušne dobrote za detoljube. Izgledi bogoljubnih mater. Sedem poglavitnih grehov (Jeza). Pijanec se spreoberne. Svarilo neumestno. Strašilo pred peklom. Varčnost. Mladi tobakarji. Zadeve kat. detoljubov.

Dobra spoved, ki obsega nauke o skesanji ter obžalovanji grehov.

Kako koristni, potrebni so taki nauki, to dokazovati bi bilo odveč, ker očitno je vsakemu pametnemu katoličanu.

Rimski Katoliki, I, V. zvezek. Vrednik dr. Anton Mahnič. Obseg tega zvezka je:

Po katoliškem shodu. Slovenska akademija za ohranjenje kerščanskega duha. — Andrej Fekonja pa vera in narodnost; z liberalci nikake zveze! Naše spoznanje v čutnem svetu in anatomizem. Platonov dijalog „Phaedo.“ Katoliški liberalizem. (El Liberalismo es pecado. O ljubezni v polemiki. Še enkrat: Slovenci, pazimo, s kom se pobratimo! G. Ekertu v Pragi.) Svetnik roda slovanskega — in slovenskega — in slovanski brezverci. 1789—1889. Živela prostost! — O verski šoli. — Pisma o vzgoji. — „Slovanskemu Svetu“: Škofovska oblast in njene meje. — Dvoja cerkev v cerkvi. — Le v pravoslavju zveličanje! — Listek. — Iz dnevnika Štefana Hodulje. — Indija Komandija. — Raznoterosti. Italijansk list o Rusih. Slovan-jezuit ovenčan v Rimu. M. K. Sarbijejski. — Spoved Leona Taxila. — Puškin na pragu večnosti.

Zahvala. Ker na mnoga in vsestranska čestitanja k moji 50letnici ne morem, kakor želim, vsacemu posebej odgovoriti; torej prosim, naj veljajo te verstice vsim pn. voščilcem za mojo resnično in najpriserčnišo zahvalo in priporočilo v nadaljno preblago njihovo prijaznost.

V Ribnici 4. avg. 1889.

Martia Skubic, dekan.

Iz Leskovca, 30. julija. Vsem p. n. gospodom, ki so nas srebrnomašnike počastili berzobjavnim ali pismenim potom in se nas spominjali, se v imenu vseh prav toplo zahvaljujem. Dr. J. Sterbenc, dekan.

Na Ogorskem je bilo 20. julija veliko delavcev na polju neke grajščine. Nastala je huda ura, bliskalo in gromelo je, da je bilo groza. Nekaj delavcev stopilo je pod neko drevo. Ko trešči na polju blizo drevesa, reče neki prederzneš: „Tu sim trešči, tu dolro zadeneš!“ Par trenutkov pozneje udari strela v drevo, ga razčesne, ubije mahoma prederzneža in več drugih poškodeuje. — Ne norčuj se iz božje previdnosti, ne zasmehuj božjih naredb in vladanja!

Hervaški bogoslovci v Rimu. Iz Rima se poroča „Kat. Dal.“, da so bili koncem maja na papeževi pravni fakulteti pri sv. Apolaru promovirani doktorji: Josip Ivanic iz Istre, Luka Jelič iz spljetske škofije, Jakob Čuka iz zaderske nadškofije in Niko Štuk iz dubrovniške škofije. S. congregatio studiorum pa je podelila dr. L. Jeliču vsposobljenje in profesorski naslov v starokerščanski in klasični arheologiji in to kot skupni absolutorij za dveletne tečaje na papeževih zavodih: Vatikanski šoli paleografije in diplomatike, šoli kerščanskih starin na sv. apolarškem vseučilišču in akademiji zgodovinsko-pravnih nauk. Ta zadnja je nagradila z zlato svestinjo dr. Jeliča zaključno pismo razpravo in klasične arheologije. („Slov.“)

Na Trati je v nedeljo, 4. t. m., imel zlato mašo prečast. gosp. Frančišk Dolinar, župnik v pok. Slavnostni govor je imel lučinski č. g. Ant. Dolinar; duhovnov je bilo pričujočih 9, ljudi silno veliko. Bog živi in ohrani zlatomašnika še dosti lét!

Gorica. Mašništvo so prejeli 28. jul. čč. gg. bogoslovci 4. leta: Golija Fr., Kos Jož., Schejbal Jož.; iz 3. leta: Gergolet Andr., Leban Ign.,

Primos Isidor in Visintin Juri. Razun teh s Kerka (Veglie) čč. gg.: Sršič Iv. in Zahija Peter; in čast. o. Vagner Žiga iz reda sv. Frančiška.

Č. g. Kadenaro Jož. je 25. rožn. investiran za kuracijo Tribušo. Č. g. Marinič Fr. je z vikarije Livek-a prestopil na vik. Ravnico; na njegovo mesto pride č. g. Mesar Andr., duh. pom. pri S. Križu. Č. g. Quaglia Al., duh. pom. v Ogleju, je postal benef. Cecottov v Marianu. Č. g. Slokar Ant., benef. v Šempasu, bode oskerboval Ternovo. — Umerl je č. g. Tamburlini Ant. 19. jul. R. I. P.

Rim. Štirideset nemških katoliških družb je 21. julija vložilo protest zoper to, kakor Italija dela s sv. Očetom. Čast in poštenje takim delavskim družbam! Sv. Oče imajo posebno veselje nad skazovanjem poštenega naroda, ne pa nad kakimi pivokolibarji, ki tujce v deželo kličejo, da jim njih vero psujejo!

Solnograd. Družba za katoliško vseučilišče ima 1707 družbenikov in premoženja dozdej 57,800 gld.; v mescu juliju se je premoženje pomnožilo za 1300 gld. Družba bo 26. kim. imela izredni shod. Bog daj svoj blagoslov tako silno potrebni napravi!

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Iz Radolice 11 gld. 84 kr. — Z Zlatega polja 8 gld. — Č. g. župnik Brulec 5 gld. — Iz Ternovske fare v Ljubljani 20 gld. — Od sv. treh Kraljev 16 gld. 20 kr. — Iz Planine 11 gld. — Iz Trebnjega 31 gld. — S Rateč na Gorenjskem 11 gld. — Po čč. gg. Uršulinarijah 11 gld.

Za dijaško mizo: Č. g. župnik P. Vartol 5 gld. — Dobrotnica iz Idrije 4 stare dvajsetice. — Čast. g. župnik J. Brenc 2 gld. — Prečast. gosp. zlatomašnik Fr. Arhar 5 gld. — Čast. g. dek. kaplan Erzar 5 gld. — Preč. gosp. župnik Jan. Novak 46 gld., t. j., obresti od svote v hranilnico vložene za dobre namene, namreč 2400 gld. (kterih 100 gld. pa je bilo precej oddanih za Kočevsko ubožnico, in drugi 2300 gld., kar se je, ali se bo oddalo v odmenjene kraje, so donesli od nov. leta omenjene obresti za naše dijake). — Iz Preserji 2 gld. — Neka dobrotna družina v Ljubljani 10 gld.

Za sv. Detinstvo: Čast. g. M. Arko, kurat v Šturji, 14 gld. 30 kr.

Za Marijanišče: Iz Preserji 2 gld. — G. župnik Janez Germ 10 gld. — Gg. hišna posestnika Tomaž Pirnat in Jožef Bahovec 50 gld. v dober namen, da bi jima otročiči sprosili, kar je potreba v blagor na duši in na telesu.

Za odpravljanje sužnjosti (Kard. Lavigerie). G. Fr. Omejic 1 gld.

Za bratovščino presv. R. Telesa: Iz Preserji 1 gld.

Za najpotrebniši misijone: Dobrotnica iz Idrije 2 terdnjaka, t. j. 4 gld.

Za pariško bratovščino za duše v vicah: Iz Idrije 40 kr.

Za poplavljenje Račenske doline: Č. g. župnik Fr. Švajger 2 gld.

Za pogorelce v Goričah pri Hrenovicah: Č. g. župn. Fr. Švajger 2 gld.